

VOS en Haas

Op het eiland

Sylvia Vanden Heede
*met tekeningen van
Thé Tjong-Khing*

 | LANNOO

In dezelfde reeks

Vos en Haas
Tot kijk, Vos en Haas
Het dikke boek van Vos en Haas
Vos en Haas en de dief van Iek
Koek koek Vos en Haas
Dag Vos, dag Haas
Een echt zwijn is stoer
Het tweede dikke boek van Vos en Haas
Vos en Haas Waar is het ijs?
Vos en Haas en de bosbaas
Het derde dikke boek van Vos en Haas

www.vosenhaas.com

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Illustraties: Thé Tjong-Khing
Grafische vormgeving: Studio Lannoo

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2016

ISBN 978 94 014 3280 1

D/2016/45/120

NUR 287, 282

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Het eiland	9
Een schelp en een smoes	20
Sterren	29
Rob	39
De wens van Haas	50
Post van Uil	61
Een ding dat praat	72
In de put	80
Uit	93
Thuis	104

HET EILAND

Haas loopt over het strand.

Het lijkt wel of ze iets leest.

Af en toe staat ze stil en kijkt rond.

Dan roept ze:

‘Hup Vos! **Maak voort, Vos!**

We zijn er bijna!’

Vos loopt ook over het strand.

Maar hij loopt niet zo snel als Haas.

Hij draagt twee koffers en een rugzak en een tas.

‘Wat een **reis!**’ kreunt hij.

‘Wat is het **ver** naar het zuiden!

Eerst met het vliegtuig.

Toen een eind met de boot.

En nu zijn we er **nog** niet!

Was ik maar thuisgebleven!

Dan zat ik nu knus in ons hol.’

‘Thuis is het **winter,**’ zegt Haas flink.

‘En ik **wou** geen winter. Dat weet je toch.’

Vos knikt. Natuurlijk weet hij dat.

Elk jaar is het één keer lente

en één keer zomer

en één keer herfst.

En dus is het ook elk jaar winter.

Dat gaat gewoon zo.

Het kan best gezellig zijn, winter.

Je maakt de haard aan.
Je gooit met sneeuwballen.
Je drinkt hete thee bij het vuur.
Maar daar heeft Haas geen zin in.
 ‘Ik ben de winter zat,’ zegt ze.
 ‘Ik heb genoeg van kou en hagel en ijs.
Dit jaar wil ik alleen maar zomer.
Daarom zijn we hier, Vos.
En het was nog wel **jouw** idee!
Jij zei: we gaan naar het zuiden.
Daar is het altijd warm.
We blijven de hele winter weg.
En in de lente komen we terug.’
Vos knikt. Het is waar wat Haas zegt.
Het **was** zijn idee.
Maar het is zo ver naar het zuiden! **Zo ver!**
En die koffers zijn zo **ZWAAR!**

‘Stop! We zijn er!’ roept Haas ineens.
Vos zet de koffers neer.
Hij veegt het zweet van zijn kop.
Dan kijkt hij rond.
‘Weet je zeker dat het hier is?’ vraagt hij.
‘Ik zie alleen maar **zand**. En **water**.
En twee bomen.’
‘Ik weet het heel zeker,’ zegt Haas.
‘Ik heb de kaart toch?
Die heeft Piep voor ons getekend.’
‘Piep zit thuis, in het bos,’ moppert Vos.
‘Hij heeft makkelijk praten.’
‘Piep kent de weg naar het zuiden,’ zegt Haas.
‘Hij was hier al eens, want hij heeft
de wereld gezien.
De kaart klopt **echt**. Kijk zelf maar.’
Haas geeft de kaart aan Vos.
Er staat een ei op de kaart.
En een pijl. En een kruisje.

‘Dit is de plek waar we nu zijn.
Hier, op het kruis,’ wijst Haas.
‘Op het kruis?’ roept Vos. ‘Haas toch!
Er is niet eens een kruis!
Piep had het mis. Hij kent de weg niet!
En nu zijn we verdwaald!’
‘Nee hoor!’ sust Haas.
‘Jawel!’
‘Nee!’
‘Ja!’

Haas zegt niets meer. Ze vouwt de kaart op.
Dan bukt ze zich.

‘Wat ben je van plan, Haas?
Waarom schrijf je in het zand?’
Haas doet net of ze Vos niet hoort.
Ze trekt een lijn en nog een lijn.
En kijk... daar staat een kruis!
‘Nu klopt de kaart wel,’ lacht Haas.

‘En nu, Haas? Wat wil je nu doen?’
‘Niets.’
‘Niets?’
‘Helemaal niets.’
Het is vakantie en ik ben lekker lui,’ zegt Haas.
Ze gaapt en rekt zich uit.
Dan gaat ze op de grond liggen,
zomaar in het zand!
‘Nu nog mooier!’ moppert Vos.
‘Zijn we daarvoor van zo ver gekomen?’

Voor niets?’

Haas zwijgt. Ze heeft haar ogen dicht.
Het is net of ze slaapt. Maar ze slaapt niet.

Haas is aan het **ZONNEN**.

Zonnen lijkt op niets doen.

Het is bijna hetzelfde.

‘Ik heb geen zin in zonnen.

Ik heb het **veel te heet,**’ zegt Vos.

‘Ga dan zwemmen,’ mompelt Haas.

Ze klinkt heel lui en traag.

En je hoort haast niet wat ze zegt.

Dat komt door de kaart.

Die heeft Haas op haar kop gelegd, tegen de zon.

In zwemmen heeft Vos **wel** zin.

Hij trekt meteen zijn kleren uit.

‘Haas, waar is mijn zwembroek?’

‘In de rugzak, Vos.’

Het water is heerlijk.

Vos loopt erin tot aan zijn buik.

Verder durft hij niet.

De zee is zo wijd en zo diep!

En weet je wat raar is? De zee beweegt!

Niemand doet dat. Het gaat vanzelf.

Er komen altijd maar golven, steeds weer.

Het houdt nooit op.

‘Word je daar niet moe van, zee?’ vraagt Vos.

De zee zegt niets.

Natuurlijk niet.

De zee is geen dier. De zee is een **ding**.
En dingen kunnen niet praten.

PLETS!

Er slaat een hoge golf over Vos heen.
Nu is hij helemaal nat. Bah!
En hij krijgt het nog koud ook!
De lol is eraf voor Vos. Hij wil niet meer zwemmen.
Hij wil terug naar Haas.
Misschien is ze klaar met zonnen.
Dan kunnen ze samen iets leuks doen.
Tikkertje op het strand.
Of visjes bakken.
Of een zandkasteel bouwen met torens en een gracht.

Haas zont nog **steeds!**

Ze ligt daar maar met de kaart op haar kop.

Ze beweegt niet eens! Ze zal toch niet...?

Vlug haalt Vos de kaart weg.

Gelukkig!

Haas leeft nog.

Ze sliep alleen maar.

Nu wordt ze wakker.

‘Waar... waar ben ik?’

mompelt ze suf.

‘Hier, net naast het kruis,’ zegt Vos.

Hij wijst het aan op de kaart.

Nu weet Haas het weer.

‘O ja! Heerlijk! Vakantie! Lekker niets doen en...’

‘Ik wil niet niets doen!’ roept Vos.

‘Ik wil iets doen.

Visjes tikken. Bakkertje op het strand.’

Haas schudt haar kop.

‘Bah, nee!

Het is veel te warm voor spelletjes.

Bovendien wil ik zien waar we zijn.

Ik ga een ommetje maken.’

En weg is ze!

Nu snapt Vos er niets meer van.

Haas weet toch al waar ze is?

Ze zag het net nog op de kaart!

Lag ze te lang in de zon?

Heeft ze last van de hitte?

Raakt ze de kluts kwijt?

‘Hé! Wacht, Haas! Wacht op mij!’

Een ommetje is voor de lol.

Je hoeft nergens heen. Je hebt geen haast.

Je loopt zomaar wat. Je wandelt.

Haas houdt van ommetjes.

Ze is er ook erg goed in.

Wandelen mag je niet te snel doen.

Anders zie je niets onderweg.

En het mag ook niet te traag,

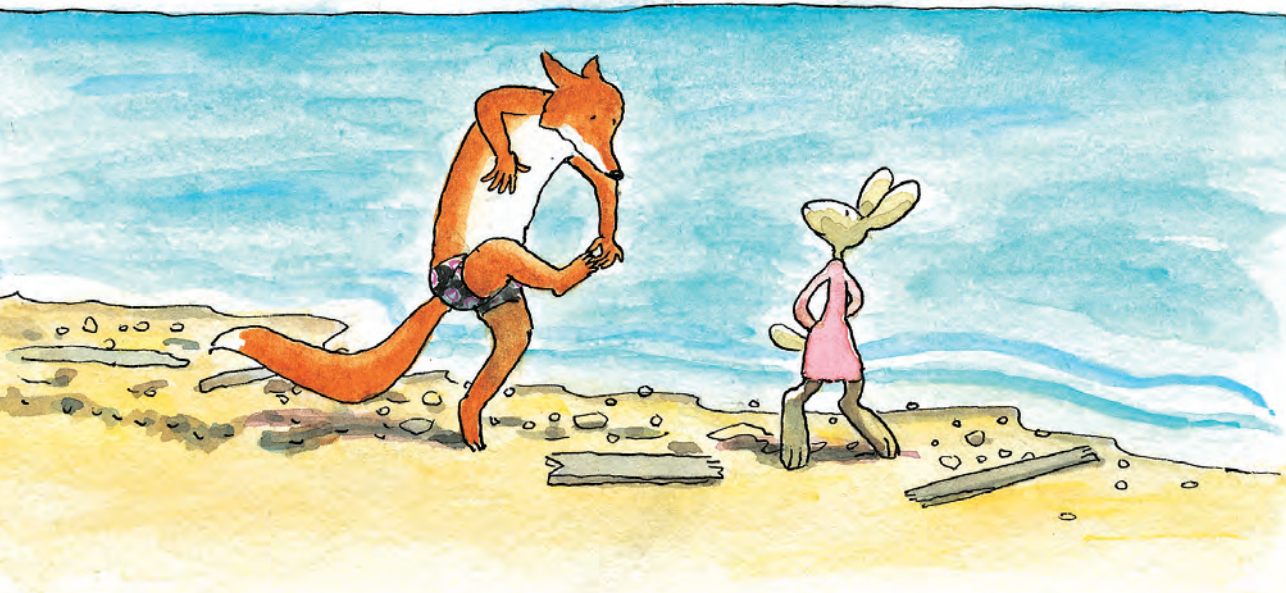
want dan ben je nooit op tijd terug.

Haas doet het precies zoals het hoort.

Ze kijkt eens naar links en ze kijkt eens naar rechts.

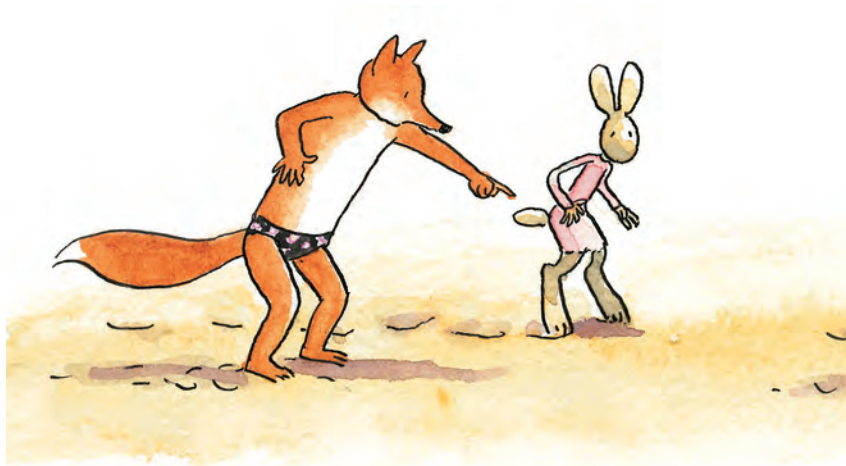
Links is de zee. Rechts is het strand.

Haas heeft haar handen op haar rug.

Af en toe snuift ze diep, met haar ogen dicht.
'Ha, zeelucht!' zegt ze dan.
Vos snuift ook. Hij ruikt niks.
Vos is eigenlijk niet zo gek op wandelen.
Zijn benen worden moe en zijn voeten doen pijn.
Er zit zand tussen zijn tenen.
 'Haas, wanneer keer je om?'
 'Omkeren? **Nooit!**' lacht Haas.
Vos schrikt. Nooit? Zei Haas 'Nooit?'
Zie je wel! Het is waar wat hij dacht!
Haas **heeft** last van de hitte.
Ze kreeg een **zonnesteek!**
Nu weet ze niet meer wat ze doet.
 'Haas! Haas! Denk toch na!
 Wil je soms verdwalen?'
 'We **kunnen** niet verdwalen,' zegt Haas.
 'We lopen de hele tijd langs het strand.'

En ze loopt weer verder!
Arme, arme Haas. Vos heeft zo met haar te doen!
Maar hij zal goed voor haar zorgen.
Hij zal met haar meegaan tot het strand ophoudt.
Dan moet ze wel teruggaan.
Maar hoe ver is dat nog...?
Vos kijkt achterom.
Ze liepen al een heel eind. Dat zie je aan hun spoor.
De voetstappen van Haas zijn groter dan die van Vos.
Grappig is dat.
Een spoor is handig. Je weet meteen
waar je geweest bent.
Maar je weet niet waar je heen gaat.
Vos kijkt weer voor zich uit.
En dan schrikt hij zich een ongeluk!
‘Haas! Daar was **nog** iemand!’ roept hij.
Hij wijst naar het strand.

En ja, het klopt. Er WAS iemand,
want er is een spoor.
Er liep iemand met grote voeten zoals die van Haas.

En daarnaast iemand met kleine voeten
zoals die van Vos.

‘Ach, Vos toch!’ lacht Haas. ‘Dat waren Wij.
We zijn terug. Kijk maar. Hier is het kruis.’
Vos krabt zich achter zijn oor. Hoe kan dat nou?

‘Dit is een eiland,’ zegt Haas.

‘Dat weet ik ook wel,’ zegt Vos.

‘Op de kaart is het net een ei.

Daarom heet het ook zo. Ei-land.’

‘Welnee, Vos. Dat heb je mis.

Een eiland is het omgekeerde van een vijver.

Een vijver is een beetje water

midden heel veel land.

En een eiland is een beetje land

midden heel veel water.’

‘O,’ zegt Vos.

Hij kijkt lang naar de kaart. Dan snapt hij het.

Het strand houdt **NOOIT** op.

Want als je aan het eind komt,

ben je weer bij het begin.

Je hoeft dus ook nooit terug te gaan.

Als dat niet handig is!

